

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szüle József ügyvéd által képviselt felperesnek, a Gergelyné dr. Mohácsy Edit jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. május 28. napján meghozott, 23.P.27.235/2009/4. számú ítélete ellen, a felperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán,- tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését pedig helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 23.P.27.235/2009/4. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 250.000 forint tőkét és kamatait, és 15 nap alatt a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalának 20.150 forint szakértői és tanúdíjat, valamint külön felhívásra az államnak a le nem rótt eljárási illetékből 45.000 forintot, míg 263.900 forintot a Magyar Állam visel. A keresetet ezt meghaladóan elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 203.594 forint perköltséget. Ítéletét a perköltség tekintetében azzal indokolta, hogy a felperes

14,56 %-ban lett pernyertes, így ehhez igazodóan ügyvédi munkadíjként a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján 46.855 forint illeti meg, míg az alperest 257.438 forint. A kettő különbözete 210.583 forint. A felperes igényt tarthat az ő és jogi képviselője utazási költségének a pernyertességgel arányos részére, melyet a bíróság alkalmanként 8.000 forintban, összesen 48.000 forintban határozott meg. Ennek a pernyertességhez igazodó összege 6.989 forint. Mindezek alapján az alperest megillető perköltség összege 203.594 forint.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének perköltségben marasztaló rendelkezése ellen terjesztett elő fellebbezést, melyben a 203.594 forint perköltség összegének leszállítását kérte. Álláspontja szerint a perköltség tekintetében az ítélet megalapozatlan, törvénysértő, annak viselése elviselhetetlen terhet róna rá. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a perköltséget kizárólag a pernyertesség-pervesztesség arányának figyelembevételével határozta meg. Figyelmen kívül hagyta, hogy a követelésnél reális keresetvesztést igényelt, az alperes hosszú évekig elzárkózott a jövedelem-kiesés és egészségkárosodásból eredő károk megtérítése alól, továbbá a szakértői bizonyítékok alapján leszállította keresetét. Az alperes jogi képviselője kevés tárgyalási napon vett részt, és ott sem fejtett ki a perköltségösszegezéséhez igazodó jogi munkát, emellett csak néhány, rövid periratot szerkesztett. Hivatkozott az elsőfokú bíróság korábbi, 23.P.23.313/2006/28. számú ítéletére, melyben az alperes részére nem ítélt meg perköltséget, mivel őt jogtanácsos képviselte. Az újabb eljárásban egyetlen tárgyalás volt, melyen a felek és képviselőik nem vettek részt, így alperesi oldalon különösebb perköltség nem merült fel.

Az alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Pp. 228. § (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest 250.000 forint tőke és késedelmi kamataiban marasztaló rendelkezése, a felperes keresetét ezt meghaladóan elutasító rendelkezése, valamint az alperest a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalának 20.150 forint szakértői- és tanúdíj megfizetésére, illetve a Magyar Állam javára 45.000 forint eljárási illeték megfizetésére kötelező rendelkezése.

A felperes kizárólag az első fokú ítélet perköltségben marasztaló rendelkezése ellen terjesztett elő fellebbezést.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 253. § (3) bekezdésére figyelemmel a fellebbezési kérelemhez kötötten, a Pp. 257. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

A Pp. 81. § (1) bekezdése szerint részleges pernyertesség esetében a bíróság a perköltség felől a pernyertesség arányának, valamint az egyes felek által előlegezett költségek összegének figyelembevételével határoz. Ha a pernyertesség és pervesztesség aránya, valamint az előlegezett költségek összege között nincs

számottevő különbség, a bíróság akként rendelkezik, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét.

A (2) bekezdés szerint, ha a per kártérítésre irányul, vagy egyéb olyan követelés iránt folyik, amelynek összegszerű megállapítása bírói mérlegeléstől függ, az ellenfelet akkor is kötelezni lehet a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő perköltség megfizetésére, ha a bíróság a követelt összegnél kevesebbet ítélt ugyan meg, de a követelt összeg nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak.

Az elsőfokú bíróság a fenti rendelkezések alapján helyesen állapította meg az 5.148.760 forintos pertárgyérték figyelembevételével a felperes 14,56%-os pernyertességét, a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.21.146/2009/4. számú ítéletével, valamint a jelen fellebbezéssel érintett első fokú ítélettel részére megítélt összesen 750.000 forint kártérítésre figyelemmel. A Pp. 81. § (2) bekezdése jelen esetben nem alkalmazható, hiszen a felperes részére megítélt összeghez viszonyítva a felperes kereseti követelése nyilvánvalóan túlzott volt.

A felperes hivatkozásával ellentétben a Pp. 67. § (2) bekezdése pedig kimondja, hogy a perben a jogi személy és egyéb gazdálkodó szervezet jogtanácsosát (jogi előadóját) az ügyvéd jogállása illeti meg.

A Pp. 75. § (2) bekezdése alapján pedig a perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd, jogtanácsos, illetve szabadalmi ügyvivő készkiadásait és munkadíját is.

Fenti rendelkezésekből következően a felet képviselő jogtanácsost tevékenységéért díjazás illeti meg, melyet a Pp. 67. § (2) bekezdése alapján a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szabályainak alapulvételével kell megállapítani.

A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése szerint a rendelet rendelkezéseit a polgári eljárásban a pernyertes felet képviselő ügyvéd munkadíjának és készkiadásának megállapítása során kell alkalmazni. A 3. § (1) bekezdése szerint, ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselet ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével állapítja meg.

A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet hivatkozott rendelkezései alapján, a rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint kell jelen perben az alperest képviselő jogtanácsosnak járó munkadíjat megállapítani, mely összege a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10.000 Ft.

Az elsőfokú bíróság a fenti jogszabályok helyes alkalmazásával állapította meg a felek pernyertessége-pervesztessége arányának megfelelő, felperest terhelő perköltséget, az ítéltábla sem talált indokot annak mérséklésére.

Fellebbezés hiányában csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett a felperest a 14,56%-os pernyertességéhez igazodó, őt

megillető ügyvédi munkadíj kiszámításánál, mely helyesen 44.979 forint, így a felperest terhelő perköltség összege 211.978 forint lenne.

Fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 239. §-a folytán megfelelően alkalmazott Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés h) pontjára tekintettel, a 13. § (1) bekezdés, valamint a 14. §-a alapján a fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli. A felperes pervesztessége folytán a másodfokú eljárásban felmerült költségét maga viseli, míg az alperesnek a másodfokú eljárással költsége nem merült fel.

Budapest, 2010. október 29.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Lente Sándor s. k. előadó bíró, Dr. Németh László s. k. bíró